

лъснаха, когато забеляза изгодното положение, което заемаха неговите пионки. Той посегна към зеления крондилъ, налѣ си отъ руйното вино, гаврътна го на единъ дъхъ, избърса тънкитѣ си вѣси съ дланъ и премѣсти царичата.

Ала все пакъ алагаторътъ забеляза, че деспотътъ е разсѣянъ. Следъ нѣколко хода, Славъ отново пропусна едно много хубаво положение, ядоса се, блѣсна шаха и скочи.

— Ще умра отъ задуха! Горещо...

Той поглади влажнитѣ си коси, избърса запотеното си пълно лице съ пѣстра кърпа, разкопча яката на туниката си. Отиде къмъ прозореца на оръжейната, най-хладната стая въ цѣлото кале, надникна навънъ, махна нѣкому съ ржка. Следъ това, въпрѣки дебелината си, се спусна съ пѣргави крачки навънъ.

— Какво има? Кой е дошелъ?

— Никой не е идвалъ, — отвърна спокойно госпожа Тамара, като се изкачваше бавно по стълбитѣ. Следъ това тя спрѣ на площадката предъ стаята. — Дойдохъ да те видя. Цѣлъ день се губишъ, не рачи даже да пладнувашъ при менъ. Какво ти е? — и тя спрѣ на него тревоженъ майчинъ взоръ.

— Нищо — отвърна съ досада Славъ.

— Не е нищо. Виждамъ те. Не те лови сънь. Работа не можешъ да захванешъ и довършишъ... Станалъ си киселъ като ягорида. Никжде не ходишъ. Все стоишъ въ кѣщи и чакашъ нѣщо. Отъ кжде ти трѣбватъ вести? Отъ Стрѣзомиръ ли?

— Отъ Стрѣзомиръ! — извика бързо и гнѣвно. Славъ.
— Кой мисли сега за Стрѣзомиръ!

Госпожа Тамара знаеше отъ кжде чака вестъ единичиятъ ѝ любимъ синъ, но не искаше направо да му зададе въпроса. Тя поглади леко рамото му, и макаръ, че той грубо и нетърпеливо се отдрѣпна, приближи къмъ него. Погледна го право въ очитѣ.

— Дали Борилъ се е срещналъ съ Ерикъ Филандъръ изъ Загурето?